

FOLK OG LAND

NR. 12 — 8. ARGANG

LØRDAG 4. APRIL 1959

LØSSALG 65 ØRE

OSMUND ROSMO:

Da nordmenn drev «silent killing» Et uhyggelig apropos til okkupasjonstidens ustraffede mord

«Når man har drept noen ganger, går det lett», sa den britiske lærebok

Morderne har vært på ferde i Oslo og har snikmyrdet to NS-folk. (Fra boken «Bilder vi ikke må glemme»).

I Folk og Land stilte Alexander Lange for lenge siden riksadvokat Aulie noen spørsmål og skrev bl. a.:

«Atter henledes herr Riksadvokatens oppmerksomhet på at påtalemyndigheten ennå ikke har satt igang offentlige og rettslige undersøkelser av mord, røveri og andre grove forbrytelser under og etter okkupasjonen, når bare disse ugjerninger syntes å være begått med et riktig politisk fortegn, eller anstifterne var tilstrekkelig høyt på strå. Det må ikke glemmes herr riksadvokat at i disse stygge saker har det gang på gang vært forsøkt å stimulere myndighetene til å gå lovens vei — av hensyn til nåtid og fremtid».

Jeg antar at herr riksadvokaten har vanskeligheter med å svare siden det ikke har skjedd noe. Jeg vil derfor væ-

Les om:

- Forkledd diktatur side 3
- Må Henrik Ibsen omdiktes? » 4
- Trondheimsstudentene og etterkrigsretten » 5
- Hva er Anti-Defamation League? » 5
- Adolf Hitler slik den spanske generalstabssjef så ham 5

re så freidig at jeg svarer — om ikke for — så i stedet for herr riksadvokaten:

Mens jeg var fange, fant jeg under utearbeid, riving av barakker, bl. a. en bok på engelsk. Utenpå boken sto

det: Lærebok i Silent Killing. På første side var det billedene av skolens leder, en major. Mordskolen var underlagt Secret Service. Jeg leste boken i smug ute, og smuglet den siden inn i fangeleiren og gjemte den i en luftlyre sammen med andre dokumenter jeg hadde funnet. Denne boken er vel det mest kyniske som noen gang er skrevet. Boken begynte slik: «Et menneske dør ikke så lett som man gjerne tror». — Videre sto det: «Det må øvelse til for å drepe. Når man har drept noen ganger så går det lett. Til å begynne med må man velge lette ofre». Videre var det beskrivelse av forskjellige måter å drepe på. Drapsmidler var dolk, pistol, bilulykker, jernbaneulykker, gift m. v. Det spilte således ingen rolle hvor mange uvedkommende mennesker som ble drept, bare man fikk tatt livet av det menneske man hadde fått ordre om å drepe. (Forts. s. 7)

Hvorfor raseblanding?

Fra en av våre venner i Amerika har vi mottatt nedenstående:

Det er rimelig at nordmennene, som har så god greie på alt de ikke har noe faktisk kjennskap til, blander seg inn som overdommer i praktisk talt alle andre folk- og lands indre problemer, således også raseproblemer i alle deler av verden. Og såvidt undertegnede kan se av tilsendte aviser, er den patente og enkle løsning raseblanding, det vil si bastardisering av begge raser.

Et slikt program for bevisst bastardisering finner man også greit utformet i en proklamerings fra det amerikanske kommunistparti:

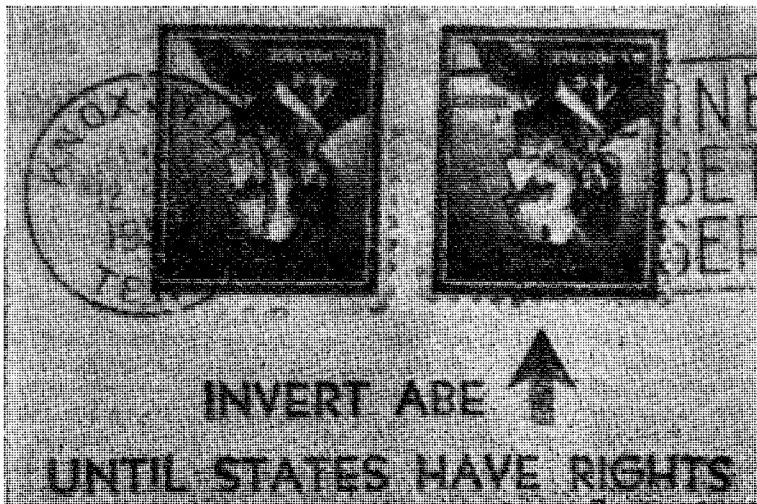
A racial Program for the 20th Century

Av Israel Cohen en kjent amerikansk kommunist. Sitatet er gjengitt fra en amerikansk Kongress-rapport, 7. juni 1957.

«Vi må være klar over at vårt (det kommunistiske) partis viktigste våpen er å ska-

pe rase-motsetninger ved å hamre inn i de fargede rasers bevissthet at de i århundrer er blitt undertrykt av de hvite: med slik propaganda kan vi tilpasse dem til det Kommunistiske Partis program.

I De forenede Stater vil vi på denne måten nå vårt mål med list. Mens vi hisser den fargede minoritet mot de hvite vil vi oppnå å påføre de hvite et skyld-kompleks for de-

Sydstatenes nye våpen: Lincoln på hodet i protest mot raseblanding og innblanding i delstatenes rettigheter!

Den tapte samvittighet

Kurt Ziesel som avslørte bakgrunnen for Tysklands geskjeftige presseknekter av idag

Forteller Folk og Land om sin kamp mot de «demokratiske» løgnere og hyklere

Det hender i Norge at noen av dagens iherdige hetesere i pressen har en noe frynset «patriotisk» fortid fra okkupasjonstiden — så når en måler dem med det mål de selv måler andre med i dag. Og enda verre i så måte når det gjelder urokkelig «demokratisk» sinnelag er det Tyskland, hvor det later til at særlig presseknekterne på venstre fløy har temmelig svarte rulleblad fra Hitlertiden. Det er en av deres tidligere kolleger Kurt Ziesel som har avslørt dette i en oppsiktsvekkende bok «Das verlorene Gewissen», som allerede er kommet ut i femte opplag. Folk og Lands gamle kjennning, forfatterinnen Olga von Barényi har oppsøkt Kurt Ziesel på våre vegne og forteller nedenfor om møtet med ham.

Det finnes vakre bøker og det finnes nødvendige bøker. Den viktigste bok i etterkrigstiden for den tyske forbundsrepublikk og for alle både venner og fiender av tyskerne, har tittelen «Das verlorene Gewissen» (Den tapte samvittighet) og kommer nå i femte opplag. Forfatteren

res utbytning av negrene. Vi vil støtte negrenes bestrebelser for å nå anerkjennelse på

Forts. s. 8.

heter Kurt Ziesel og er en kjent tysk forfatter og journalist. For kort tid siden holdt han et foredrag i München og jeg oppsøkte ham på vegne av Folk og Land.

Vi møttes i Münchnerkafeen «Beim Friedensengel», Ziesel og jeg, og jeg var meget nysgjerrig og også stolt. Stolt fordi jeg var den eneste blant de mange journalister fra hele Forbundsrepublikken som fikk et intervju for mine norske venner, og nysgjerrig etter å få vite hvorledes den mann virkelig var som alle forfattere og journalister i Tyskland på venstre fløy frykter. Altså — akkurat slik som boken sin er Ziesel. Overordentlig intelligent, vittig og alvorlig.

Hva står det i boken «Das verlorene Gewissen», som noen er så begeistret for og noen skjelder slik ut? I året 1945 kom seierherrene til Tyskland og tok hurtigst mulig fatt på å oppdra det tyske folk til det ekte og sanne demokrati. Tyskland suldet, men det ble bare servert «den demokratiske kultur». En mengde tapre motstands-

(Forts. s. 6).

Redaktør Torstein Lange

Redaktør Torstein Lange, Gjøvik er avgått ved døden 73 år gammel og med ham har både avisen og Forbundet mistet en god og trofast venn. Det tynnes i sannhet blant de gamle kampfeller, men desto viktigere er det at vi gjenstående slutter rekkene så meget fastere. Selvom naturligvis også de døde på sin måte alltid vil følge oss i kampen.

Redaktør Lange var et stort navn i norsk presse. Han var i årrekker redaktør av det kjente og ansette Bondeparti-Blad Vestoppland, som hadde stor innflytelse langt utenfor partiets rekke. Det sto ofte strid om Langes navn, for han var en mann både med meninger og med sine meningers mot. Det viste han blant annet under det meget omtalte Gjøvik-slag i tredveårene og den store oppmarsj av Nasjonal Samling med Quisling i spissen en påfølgende søndag. Det ble pisket opp den rens pogramstemning mot NS, og tilstelningene ble søkt boikottet fra alle hold, blant annet ble en nektet å ta ut strøm til å drive høyttalere på partiets bil. En av de få som da demonstrativt tok parti mot dem som ville kneble ytringsfriheten var Torstein Lange. Tiltross for at han satt som redaktør av en av Bondepartiets mest kjente og største aviser, lot han Quisling — føreren av et annet politisk parti — få ta ut strøm fra bladets anlegg. Slik var nemlig Lange, uredd og impulsiv når det gjaldt å tre opp mot det han mente var urett.

Han var naturligvis forutbestemt til å finne sin plass i Nasjonal Samlings rekke da ulykkene veltet inn over Norge på grunn av den ansvarsløse politikk Arbeiderpartiet hadde drevet opp gjennom årene, og som Lange så konsekvent og iherdig hadde motarbeidet. Han hadde mangan hard påkjønning i okkupasjonsårene, dels fordi han som den stridbare mann han var ikke alltid kom så godt ut av det med de lokale partiledere, og også fordi han hadde den store sorg å miste sin sønn under kampene for Europas frihet mot bolsjevismen på østfronten.

Da Torstein Lange kom ut fra konsentrasjonsleiren etter årelangt opphold bak piggtråden, gikk han med glød og kraft inn for en revisjon av det etterkrigsoppgjør som dømte fedrelandsvennene og lot de skyldige sitte urørt med æresbevisninger og store embeter. Han sluttet varmt opp om Forbundets arbeid, og i Folk

og Land var han en skattet og trofast medarbeider på så mange måter. Hans interesse for bladet og for saken kunne vi alltid glede oss over. Det blir tomt etter redaktør Torstein Lange, både på Vestoppland, hvor han er blitt noe av et begrep, og i kretsen av venner som hadde funnet frem til det varmhjertede og gode menneske bak den stridbare ytre fremtreden.

Minneord fra venner

Så er han død den rettsindige kjempe på Gjøvik. Steil som få, var han, men uten svik og daddel. Han var en klippe, der han ensom gikk omkring, men med urokkelig tro på rettferdig ferd, der makthaverne berøvet ham alt. Formue, hans blad, hans virke. Men intet var alt dette, mot savnet av sønnen som falt på de russiske stepper. Der mistet han noe av livets håp, den kilde, som var livsnerven i hans arbeide.

Vi venner av ham, vi står med bøyet hode i vår sorg. Det er som noe ukjent i vårt sinn har sneket seg inn og brakt oss ned i det store ukjente.

Aulestad 22. mars 1959.

I dypeste sorg

Erling Bjørnson.

*

Likeså ruvende som han var i skikkelse og en vakker mann, likeså sikker og stø var han i kampen for sine meninger og sine venners venn — uten avkortning. Som bladmann raket han langt over de fleste i sitt yrke, journalist til liv og sjel, en god arbeidsherre, administrator og fagmann, også hva hele trykkerivirksomheten angikk.

Han bøyet seg aldri for uretten og fikk selvfølgelig som alle bra folk mange fiender, fordi han i de kaotiske tid, som vi har gjennomlevd i de siste 40—50 år turde si sannheten uten avkortning,

DE GA ALT. Natura hominum ita est comparata

Herr redaktør!

Fra «OPPBRUDD — Brever fra germanske krigsfrivillige» som utkom på Kamban Forlag i 1943, har jeg hentet følgende:

«Brev fra mor til en norsk krigsfrivillig, som falt på østfronten.

Jeg er en av de mødrene som har fått den sørgelige etterretning at sønnen hennes er falt på østfronten under kampene ved Kiev.

Sønnens tap er meget smertelig, men det er på samme tid en stor trøst å ha hatt en slik sønn, som forsto tiden og tapert ofret sitt unge liv i kampen mot bolsjevismens forbanelse. Gud gi at det kanskje er en feiltakelse og at han fremdeles lever, men hvordan det er eller ikke er, så vil jeg bøye meg for den Allmektiges vilje og leve videre i bevisstheten om at det offer som vi har brakt med vår sønn, er til velsignelse og framgang for vårt elskede fedreland og menneskeheten».

Dette brevet, som står på side 63 i nevnte bok, er vel bevis nok for frontkjempernes idealistiske syn. Den unge mann brevet gjelder, ga alt, og hans mor ga også alt, i og med at sønnens liv for henne som mor er kjærere enn hennes eget.

Når tusener på tusener slutter opp om en idé, slik som i Europa under krigen, da må det jo være noe ved den, og da bortfaller begrepet landsforrederi og/eller landssvik.

Dublin i mars.

Med hilsen

Otto Thoresen.

slik som den brendte i hans egen barm, enten det nå var som redaktør av sin avis eller ved offentlige eller private leiligheter.

Alle vil savne ham, venner og fiender, for jeg tror ikke at hans fiender hatet ham, men de fryktet ham, fordi han så tvers gjennom deres feigheter og bakhold og aldri var bange for å tale rett ut også om dette.

En stor mann med et varmt hjerte for rett og sannhet, ofte skjult bak hans store mot til å sette tingene på den rette plass, og alle må medgi, at han var ikke redd for å stå alene — selv mot en menneskemasse av ikke det beste slag. Hans minne skal leve, når de mange Nuller som nå spiller store, forlengst er glemte.

Nordrum, 19. mars 1959.

Karl Seeland.

Har du skaffet en ny abonnent?

Vi ser det trutt i tidens panorama,
At fred er no', som mennesket neppe når,
Her utspilles så mangt et drastisk drama,
Som fjerner oss fra gamle gode kår,
Og fredens due høyt i horisonten
Slår triste triller helst ved Hellespønten,
For deromkring er faren stadig størst,
Og derifra kan krigen komme først,
Og det blir vel atomets maskerade,
Som sletter alt fra jordens overflate!

I. THR.

Mao's og Chou-En-Lai's røde Kina

I det amerikanske magasin NEWSWEEK var 1. 12. 58, inntatt en artikkel om det bladet kaller «det forferdeligste eksperiment i nyere historie overfor henimot en fjerdepart av jordens befolkning i Mao Tse-Tungs Sovjet-Kina».

Det heter ordrett i innledningen:

«Meget av det som nå avdøde George Orwell så uhyggelig profeterte i sin bok «1984» synes allerede å være virkelighet i Sovjet-Kina.

Og videre:

«I vår verden (Kina) vil der ikke bli andre følelser enn frykt, raseri, triumf, selvfornedrelse. Alt annet skal vi ødelegge — alt! Vi er allerede i gang med å bryte ned de tankebaner som har hersket for revolusjonen. Vi har avskåret båndene mellom foreldre og barn, mellom mann og kvinne, mellom menneske og menneske. Ingen tør stole på en hustru eller et barn eller en venn. For i fremtiden vil der ikke bli hustruer, ingen venner. Barna vil bli tatt fra moren ved fødselen, slik man tar eggene fra en høne — der vil ikke være noen lojalitet bortsett fra lojaliteten overfor partiet, ingen kjærlighet uten kjærligheten til Storebror (den røde hersker). Ingen latter, unntatt triumfens latter overfor den slagne fiende. Der vil ikke bli noen kunst, ingen litteratur, ingen vitenskap — ingen forskjell på det som er vakkert og stygt, bare maktens rus. Hvis du ønsker et bilde av fremtiden tenk deg en støvel som tramper på et menneskelig ansikt — uten opphør».

Om den «sosialistiske oppbygging ellers heter det at Pekingpropagandaen nylig skrøt av at 12 års barn hadde brukket opp isen ved en demning under bygging og avstått fra sine matrasjoner «for å tjene folkets velstand». Andre ungdommer hadde spadd opp likrester fra familiegravene og knust knoklene til gjødning, mens foreldrene fjernet gravmonumentene fra gravstedene for å bygge murer med dem.

Bøndenes «nye kollektive liv» består av 14—18 timers

arbeidsdag — uavbrutt skinger høyttalere som forlanger større og større ytelser i kollektivene, i skolene, i fabrikkene. Og alt er militært organisert.

Hundretusener av bondegårder og hjem er rasert og erstattes med offentlige brakker, der menn og kvinner lever hver for seg. Hjemmets gryter og spann smeltes om til kjempekar for de kommunistiske kjøkkener og spisesaler.

Familielivet avskaffes, barna sendes til barnehaver og skoler og de kan treffe sine foreldre en kort stund på lørdagene. Andre sendes til kollektivenes «lykkelige hjem».

Der er noe som kalles «lørdagsnatt-kone», da endel av de adskilte sovesaler tømmes slik at de forskjellige ektefeller kan være sammen et par timer, for å sikre befolkningstilveksten.

H.

Fredsprisen til Castro

De seierrike fredspartisaner mener at de tjener sin egen fred ved å skape absolutt ro omkring seg — slik som Fidel Castro gjør det på sportsplassen i Habana.

Stortingets demokratiske Nobelkomite må endelig fortsette med å la sine avgjørelser dominere av det som tjener freden for dets enkelte medlemmer i en truede tid.

Derfor:

Fredsprisen til Castro.

Støtt norsk industri. Og Det Private INITIATIV.

Major v. Knurren.

KLOKE ORD

Hele den politiske verdensgaten blir legemliggjort av jøden. Verdensproblemet kan ikke løses uten at jødeproblemet blir løst. Og omvendt: Løs jødeproblemet og hele verdensproblemet blir løst».

Harry Blomberg

Vårt Land 20. juni 1946.

Averter i FOLK OG LAND!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Forkledt diktatur

Alle vet at når det kommer til stykket er ikke partipolitikernes vakre demokratiske fraser to sure siid verdt. I allfall vet vi som ble malt mellom partidemokratenes møllestener at det ikke er stort å vente seg hverken av humanitet, rettferd eller respekt for et annet syn hos dem som alltid bærer disse ord ytterst på tungespissen.

Og som herren er så følger ham hans svende. Presseknepene rundt omkring i partiavisene er om mulig enda flinkere enn deres oppdragsgivere når det gjelder å trække de demokratiske menneskerettigheter under føttene.

Vi har før på denne plass pekt på det skandaløse skuespill med den domstol en med brask og bram har nedsatt i Strasburg for å gi menneskene den demokratiske sikkerhet som de store demokrater Churchill, Stalin og Roosevelt så høytidelig lovet da det gjaldt å få folk til å slutte opp om den kamp som ødela Europa. Vi vet ikke hvem som skal kunne kreve sin menneskerett ved denne nydelige domstol, hvis norske medlem er Terje Wold, når alle de stater som har begått og begår urett og overgrep — slike som England, Frankrike og Norge — nekter å bøye seg for dommen hvis den skulle gå i favør av de mishandlede. Etter først å ha sikret seg at ubehagelige saker ikke blir behandlet.

Ellers er det jo direkte opprørende for anstendige mennesker å se hvor forløyet og forhutlet det politiske liv er blitt i det arme Europa etter verdenskrigen. Og her tenker vi ikke engang direkte på den blodige og skamløse forfølgelse av annerledes tenkende som kjennetegnet demokratiets tilbakekomst i det krigsherjede Europa. Nei, vi tenker på det som fremdeles foregår den dag idag, da en vel ikke lenger kan fri seg for skyld ved å vise til affekter som tar makten fra både fornuften og retten.

Så lite demokratisk er dette demokratiet som de sverger til, at det ikke engang våger å diskutere uretten på et åpent og fritt grunnlag. Så lite verdt er mindretallets rett og hellighet i det norske demokrati av etterkrigstypen, at når hundre tusen voksne norske borgere krever en ny fair undersøkelse av det de mener seg feilaktig og ulovlig dømt for, så møter de bare den kalde skulder og en isnende taushet.

Det er det som er demokratiet av 1959! Det er de folk som nekter hundre tusen å få prøvet sin sak på ny som samtidig gråter bitre tårer over den jødiske kaptein i den franske armé som i 1894 ble dømt for landssvik. La oss minne de høyst rettsindige og demokratiske herrer om at det ikke tok mere enn 12 år før Dreyfus hadde fått sin oppreisning!

Dagbladets iherdige korrespondent og nazijeger i Bonn rystes sammen med bladet over at tyske offiserer vil ha dødsstraffen gjeninnført, og det er ikke grenser for den hån bladet øser ut over dem som går i fotsporene til de norske demokrater av 1945. For var det ikke slik at det var Dagbladet og dets gode demokratiske venner i og utenfor stortinget som gjeninnførte dødsstraffen i Norge og som skrek etter mere blod? Hvorledes var det med Dagbladet og kravet om dødsstraff for frontkjemperne? Og sitter det ikke fremdeles folk i det norske storting som stemte for dødsstraffen i 1945? Hvorfor lar ikke Dagbladet det falle litt hån og forakt over disse de tyske generalers verdige norske dødsstraffkolleger?

Denslags demokrati som Dagbladet og størsteparten av de norske partipolitikere presterer har naturligvis ikke noe med sant demokrati å gjøre. Det er en forvrengt og forløyet karikatur, som bare er villig til å gjøre det samme som

Rase-diskrimineringen

i England

Når britiske borgere tillater seg å protestere mot den økende invasjon av utenom-europeiske foikeslag, er det «rasediskriminering».

Men når hele kvartaler i London reserveres og holdes i beredskap for å skaffe innvandrere fra Jamaica og andre svarte, fjerne deler av verden hus på bekostning av landets egne husløse, da er det ikke rasediskriminering, fordi det bare går ut over hvite. Landets rettmessige innbyggere.

Det er med avsky enkelte presseorganer her i landet, skriker opp om at britene tillater seg å proklamere slagord som: «Keep Britain white!»

Det er så gjildt med fargede nå for tiden at de norske rase-miksere formodentlig med begeistring ville se Storbritannia utvikle seg til en negerstat, med en hvit minoritet redusert til en kaste.

*

Det er nemlig ikke rasediskriminering i og for seg som er galt, det spørres bare hvilken rase det er som blir diskriminert.

Tyskere for eksempel, selv de som var barn da krigen sluttet og nå er voksne tyske borgere, er det tillatt å diskriminere og sjikanere overalt. Men la noe tilsvarende skje med en neger — det være seg en kommunist eller ikke, en slagsbror som slår ned en hvit, hva som helst bare han har svart hud, så blir han straks en «martyr» om han behandles etter fortjeneste. Da er det fascismen og «nazismen» som går igjen.

Sier bl. a. Dagbladet.

S. B.

bare er villig til å gjøre det samme som alle verdens blodige diktatorer alltid har gjort: å gi menneskene frihet og rett til å være enige med dem. Det er ikke slik demokratiet må stå sin prøve. Det er når det kniper, når det er vanskelig, når det er ubehagelig for en selv, når det koster noe, demokratiet må tre frem og ta mindretallet i forsvaret.

Et demokrati vi kan få respekt for må være ett hvis ledende menn er store nok til å si at har vi begått en urett så skal det rettes på den om vi selv må gå politisk under på det.

Et demokrati som nekter hundre tusen mennesker å få prøve sin rett i åpen drøftelse og ved domstolene, et demokrati som ikke våger å la norske borgere få forsvare sine menneskerettigheter ved

Vest-Tyskland og jødene

Hva er det for slags underlige overstatlige krefter som er på spill igjen?

Når det gjelder aktuelle hendelser i dagens Tyskland, skriver det svenske blad «Fria Ord», så kan man ikke unnge inntrykket av at endel jødiske kretser utøver en enorm innflytelse i Bonn-republikken. Dette bemerkelsesverdige forhold er så meget underligere som av Vest-Tysklands 50 millioner innbyggere bare 30 000 er jøder. Når en dertil tenker på at Bonn-republikken er patentert ektedemokratisk og at demokratiets prinsipp er at minoritetene er betydningsløse i forhold til majoriteten, så må den jødiske maktutfoldelse i Vest-Tyskland fremtre som enda mere frapperende.

Hva kan det komme av at vesttyske politikere, publisister, domstolsjurister etc. opptrer som rene marionetter så snart det gjelder krav eller ønsker i retning av å fremme de jødiske interesser? Finnes det internasjonale «pressure groups» med slik makt bak seg at Bonn-regimet må falle tilføye? Forleden dag publisertes i dagspressen et telegram fra New York som synes å understøtte slike mistanker:

«Agenter fra Den forente Araberrepublikk har smuglet tidligere nazistiske propagandamakere og forbrytere fra Tyskland til Den forente Araberrepublikk, erklærer American Jewish Committee. Man har fra Europa fått rapporter som viser at bl. a. 10 ledende nazister, som regel under antatt navn, er dukket opp i Den forente Araberrepublikk som ledende i militær- og propagandavesenet.

Det heter videre at organisasjonen har telegrafert til forbundskansler Adenauer og krevet at den vesttyske regjering har sin oppmerksomhet særlig rettet mot Den forente Araberrepublikks samfundsskadelige innblanding i Vest-Tysklands indre affærer».

En ser her at en jødisk organisasjon i USA dels har et utbredt politisk nett av «rapportører» i Europa, og dels at denne organisasjon anser seg å ha så stor makt at den kan gi den, ihvertfall i navnet, suveræne vesttyske forbundsrepublikk direktiver med hensyn til statens indre anliggender. Frekkheten er ikke minst forbløffende der ved at American Jewish Committee har anklaget Den forente Arabiske Republikk for en forbrytelse som den selv gjør seg skyldig i gjen-

domstolen i Strasburg, er bare et grinende diktatur kledd i tomme demokratiske fraser.

nom sitt telegram til den vesttyske forbundskansler. Det hører også med til forståelse av saken at det naturligvis ikke kan registreres som en innblanding i Vest-Tysklands indre affærer om Egypt gir politisk asyl til forfulgte vesttyske medborgere.

Hvorledes det nå er, så må det slås fast at hvis USA hadde rettet en lignende note til Vest-Tyskland som omhandlede jødiske organisasjon, så ville det ha vært en storpolitisk sensasjon av første rang. Antagelig ville en seiv i Bonn ha reagert surt på det. Men er det noen som kan tenke seg at en våger å la en liknende reaksjon komme tilsyne når det gjelder makten bak American Jewish Committee?

75 år

En av Forbundes trofaste venner gjennom mange år, Johan Fineide, Finneidfjord fylte 75 år og mottok da sikkert fra en rekke hold bevis på at han har mange gode venner.

Det er ikke meget å føye til det Folk og Land skrev da Fineide fylte 70 år. Fremdeles står han midt oppe i strev og forretninger, fremdeles har han det våkne glimt i øyet og fremdeles er han ivrig og interessert styremedlem i Forbundet for Sosial Oppreisning.

Vi taler både på redaksjonens og på Forbundets vegne når vi, om noe forsinket, sender vår trofaste og gode medkjemper en hjertelig hilsen og takk for god innsats for felles sak!

Fra Vidkun Quislings tale i «lagretten»

«Jeg reiste gjennom østfronten til Russland, og så kom jeg da midt opp i den russiske revolusjon, så den i dens utvikling. Den alminnelige mening i Russland da var at dette var et helt forbigeende fenomen som ville være ferdig i løpet av ganske kort tid. Jeg hadde en ganske annen oppfatning av situasjonen. Jeg så på dette som en fase i den store verdenskrise som vi var kommet inn i, en krise som begynte med den russisk-japanske krig i 1904—1905, da Russland ble kastet tilbake mot Europa, og som fortsatte i verdenskrigen og vil fortsette i decenniener fremover og være ledsaget av svære indre og ytre omveltninger».

Stavisky-affæren:

Demonstrantene kommer.

Uværet bryter løs

Mengden på Place de la Concorde, som teller tusner på tusner, er svært forskjellig sammensatt. De fleste venter på at noe skal skje, men de vet ikke akkurat hva. De har bare på følelsen at en må vise regjeringen at «slik kan det ikke fortsette», men hvorledes det skal gå videre vet de ikke. Så er høyreforbundene oppmarsjert — «royalistene», Léon Daudets tilhengere, som vil erstatte republikken med et nytt fransk kongedømme med en etterkommer av Ludvig XVI's bror, og dertil de patriotiske ungdomsforbund og noen frontkjemperorganisasjoner. De siste bærer transparenter som krever en ren stat uten korrupsjon og uten frimurere. Men i vrimlen og myldret på plassen lurar også andre og skumlere eksistenser, folk fra slumkvartene med barberblader bundet på sine spaserstokker, slik at de kan skjære hasenene over på politihestene. Mange av dem bærer også kniv og revolver. — — —

Mengden på plassen blir stadig tettere. Det er som en fyller en dam — når kommer det øyeblikk da den flyter over? To offiserer av Den republikansk garde, som holder på broen tilhest, tar et koldblodig overblikk over situasjonen. «Hvis Chiappe fremdeles satt i stillingen», sier den ene, «så ville han ikke ha sloppet et menneske inn på plassen, og så hadde det ikke hendt noe: demonstrantene ville ha delt seg opp i gatene, men den nye mann (politiprefekt Bonnefoy-Sibour) kommer fra provinsen og kjenner ikke topografien i Paris!»

«Riktig», sier hans kamerat. «På Concordeplassen kan en bare slippe folk inn når en vil skyte dem sønder og sammen fra alle sider, slik en gjorde det med kommunardene i 1871. Nå må vi imidlertid betale for den strategiske feil, for det foreligger ingen ordre om å skyte. Dessuten — — —». Han bryter plutselig av, for det nærmer seg en herre i sivil. Han har gått opp

og ned på broen og røkt sigaretter. Det er den nye politiprefekt Bonnefoy-Sibour, som ved sine feilaktige forholdsregler har fremkalt de ulykker som nå nærmer seg.

«Leve Chiappe! Ned med Daladier!» Skrikene lyder vilt gjennom vinteraftenen, og en hagl av kasteskyts raser ned over Den republikanske gardes poster. Det er store stykker opprevet asfalt og store beter av jernrekkverk som de må verge seg mot. De tumler allerede såret bakover, mens to av dem bryter sammen. Da går en tropp beredne frem mot mengden og kaster den femti meter tilbake, men da hestene blør i bena av knivsår og rytterne er såret av kasteskytset, må de gå tilbake fulgt av mengdens triumfskrik. I ett nu er det reist en barrikade av jernstoler hentet fra restaurantene og av en veltet kiosk. Politiet inntar straks barrikaden, men det må betale med 22 sårete, og overalt på plassen flammer ilden opp. En byge av sten flyver mot marineministeriet, den mektige bygning som ble bygget i 1760 som palass for kongen av Frankrikes gjester. Brakende gir døren etter for massen som trenger på. De vil stikke huset i brann, og en bunt brennende aviser blir kastet inn i portierlosjen, hvor det sover et lite barn. Flammene slår allerede opp fra gardenene. Fra annen etasje styrter admiral Darlan ned trappen. Sammen med offiserene i admiralstaben slår han seg gjennom mengden, redder barnet, og så blir brannen sloknet. Mens offiserene kaster inntrengerne ut av huset, har en annen flokk brutt opp inngangsdøren til ministeriet i Rue Royal med avbrukne gasslykter. Kaptein Fenard lar strålen fra en brannslange rette mot mengden og den sterke vannstrøm kaster den tilbake til å begynne med. Så bryter den imidlertid gjennom inngangsdøren. Kaptein Fenard kaster seg alene mot mengden. To svære kasteskyts treffer ham hardt, men likevel

viker han ikke og skriker til mengden: «Vil dere ødelegge den franske marine?!» Hans holdning imponerer dem og de ubudne gjester forlater huset igjen.

Imens er de første skudd falt i kampen om broen — de kom fra demonstrantene. Veltede og antente busser brenner med svære flammer. En avdeling politi, som kommer til unnsetning på sykkel blir overmannet av mengden og fratatt syklene. Ingen av politifolkene kommer usåret fra det. Igjen rykker politikommandoen frem på broen, igjen blir den slått tilbake etter at halvparten av mannskapet er såret. Politikommandanten rider mot mengden med en trompeter og lar tre ganser blåse det signal etter hvilket det vanligvis blir åpnet ild. I alt bråket er imidlertid trompeten neppe hørbar, og ennå før den har tonet ut blir instrumentet revet fra munnen på mannen med et godt innsiktet stykke bly. Han må gå tilbake sammen med kommandanten hvis han vil redde livet. Alle disse resultater gir støtet til enda villere fremferd fra demonstrantenes side. Stillingen for politifolkene og Den republikanske garde er høyst kritisk. Til alt hell for dem mangler motstanderne en fast ledelse. Men så rykker de fast sluttede masser av «Solidarité Française» inn på plassen, en organisasjon blant frontkjemperne og høyreforbundene som er mest fryktet fordi den er kjent for sitt pågangsmot. På de boulevarder og plasser de har marsjert gjennom har de brutt politiets motstand bare ved sin iskaldе besluttomhet, og nå går de løs på broen. «Til deputertkamret! Til deputertkamret!» lyder de taktfaste rop fra de to tusen, og på broen står det høyden 200 bevegde mot dem.

I mellomtiden fortsetter møtet i deputertkamret. Med ansiktet presset mot rutene ser de deputerte fulle av angst over mot den skjebnesvangre plass. De ser flammeskjæret og de hører skrikene fra opprørerne som kjemper om broovergangen. Endelig, endelig hører de skuddsalver — endelig setter polititroppen som er betredd opprettholdelsen av ro og orden seg energisk til motverge.

De høyredeputerte har sympatisert med demonstrantene og har samtidig fryktet dem — for hvem kan garantere at de selv

Forts. side 8.

Politiet skyter.

Må Henrik Ibsen andiktes?

Demokratiske bekymringer i en ulvetid

Det ville være et veldig tema for fremmelige filologer å undersøke — om det overhode finnes en eneste demokrat blant geniale norske diktere?

Dette vil da si diktere som i sine berømte verker er kommet med meninger som i dag finnes uegnet til å presenteres for «den kompakte majoritet» ved Stortings- eller kommunevalg av Gerhardsen eller Stranger.

Vi vet at de slemme, udemokratiske meninger kom tidlig tilsyne hos Knut Hamsun, således i «Ved Rigets Port» (1895).

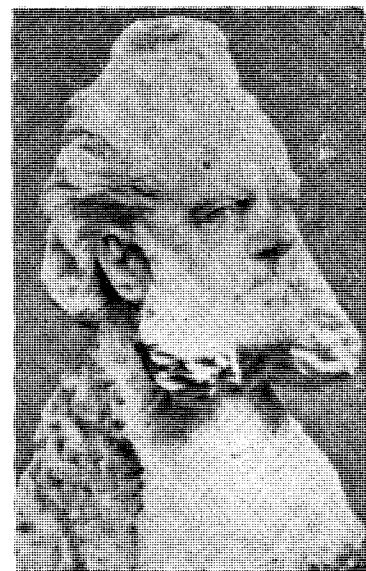
Men det er nesten verre med Nils Kjær, som i sin bok «Siste epistler» — utkommet på Some & Co's forlag 1924, med et forord av Ronald Fangen, gir en så uforbeholden hyldest til Mussolini og fascismen i Italia — at den norske påtalemyndighet muligens har grublet på posthume tiltak? Tenk hvilken forførelse til det onde Nils Kjærs epistel kan ha betydd for mange som siden meldte seg inn i NS.

Det neste fæle på området er at man har oppdaget at det heller ikke har lagt seg dulmende støv på Henrik Ibsen, og at han bl. a. gjennom Dr. Stockmann i «En Folkefiende» luftet forferdelige meninger — som kan få hårene til å reise seg på en stortingsmanns hode — og som USA's store dramatiker Arthur Miller har måttet stryke i sin siste oversettelse av «En Folkefiende» for det amerikanske publikum — for at dette ikke skulle tro at Ibsen hadde vært ideologisk leder av Himmlers SS.

Jeg siterer i den anledning fra Dagbladets kronikk for 9. august 1956 av Frederic Fleischer — «Arthur Miller og Ibsen»:

«Miller skrev sin «tilpassede» utgave av «En folkefiende» ved å arbeide etter en metode hvor han ord for ord oversatte den norske teksten. Hans oversettelse er stort sett meget vellykt, — men mange av Ibsens subtile detaljer er gått tapt i den moderne amerikanske utgaven av skuespillet».

«Dertil kommer at han har sløffet den delen av dr. Stockmanns berømte tale i fjerde

akt hvor han sammenligner forskjellige raser med en kultivert og en ukultivert dyrefamilie». Miller mente at dette lett kunne gi det inntrykket at Ibsen var fascist».

*

Jeg siterer litt fra angjeldende avsnitt i dr. Stockmanns tale:

Doktor Stockmann.

For nu vil jeg af naturvidensskaben gøre det indlysende for jer allesammen, at «Folkebudet» trækker jær skammelig efter næsen, når det fortæller jer, at I, at almuen, at massen og mængden er folkets rette kerne. Det er bare en avisløg, ser I. Almuen er ikke andet end det råstof, som folket skal gøre folk av.

(Knurren, latter og uro i salen).

Doktor Stockmann.

Ja, er det da ikke så det går til i hele den øvrige levende verden? Hvilken forskjell er der ikke mellom en kultivert og en ukultivert dyrefamilie? Se bare en geme bondehøne. Hvad kødværdi har sliig en forkrøblet hønseskrot? Det er ikke stort det. Og hvad er det for slags æg den lægger? En nogenlunde ordentlig kråke eller korp kan værpe omtrent ligeså gode æg. Men tag så for jer en kultivert spansk eller japansk høne, eller tag en fornem fasan eller kalkun — jo, da ser i nok forskjellen. Og så vil jeg nævne hundene, som vi mennesker er så overmåde nær i slægt med. Tænk jer nu først en simpel almuehund. — jeg vil sige sliig en ækkel, ragget pøbelagtig koter, som bare render gadelangs og sviner husvæggene til.

Og stil så koteren sammen med en puddelhund, som gennem flere slægtsled stammer fra et fornemt hus, hvor den har fåt og havt anledning til at høre harmoniske stemmer og musik. Tror I ikke, at kraniet hos puddelen er ganske anderledes utviklet end hos koteren? Jo, det kan I lide på. Det er sliige kultiverte puddelhvalpe, som gøglerne afretter til at gøre de allerutroligste kunst-

Forts. s. 7.

Trondheimsstudentene diskutere fortsatt etterkrigsoppgjøret

Nytt stort møte i Samfunnet med advokat Wiesener

Æresmedlem Ivar Sjaanes' forhold skal granskes av en æresrett

Det har ikke vært mulig å stoppe Trondheimsstudentenes interesse når det gjelder sannheten om etterkrigsoppgjøret. De har arrangert et nytt møte hvor saken ble belyst og diskutert — denne gang med advokat Albert Wiesener som foredragsholder.

Wiesener har en besnærende form, en blendende veltalenhet, og har nå i en årrekke pledert sitt syn på rettsoppgjørets uholdbarhet. Hans foredrag i Studentersamfundet i Trondheim var en så stor suksess at møtet — når unntas noe misforstått tøv i Dagbladet ikke er omtalt i Oslopressen.

Arbeideravisen og Adresseavisen har for en gangs skyld — etter evne — virkelig gått inn for å referere visse springende punkter i foredraget. Vi gjengir fra Calsons referat i Adresseavisen:

— Det skal aldri være rom for urett, sa høyesterettsadvokat Albert Wiesener i innledningen i sitt foredrag. — Det er en dypt umoralsk innstilling å hevde noe annet. Derfor vil jeg angripe den klisjémessige innstilling mange har overfor landssvikoppgjøret.

Rettstanken må gå på akkord under en krig. Den må prøve å redde de få stumper den kan, og spille på disse. Folkeretten er således et forsøk på å begrense uretten. Men under den siste krig var den foreldet og ble stadig brutt av alle parter. Folkeretten krever en nøytral domsmyndighet og et tvangsapparat til å sette dommen ut i livet, og det hadde man ikke. Folkerettens svakhet ligger i at den bygger på den kollektive rett, altså en rett mellom nasjonene.

Under krigen hadde vi også en krigsrett. Den ble praktisert i okkupasjonens første år her i landet. Norske borgere fikk sine saker behandlet for tysk krigsrett med norske forsvarere. Imidlertid gikk man siden over til å sende de siktede direkte til tyske fangeleirer uten dom, og dette var oftest en fordel. Etter folkerettslig lov var nemlig de fleste opplagte dødsdomskandidater. Med Haag-konvensjonen i ryggen kunne tyskerne ha skutt langt flere enn de gjorde på folkerettslig basis.

Med freden i 1945 var marerittet over for de fleste, men ikke for alle. Pål Berg sto frem som høyesterettsjustitiarius og hjemmefrontens leder, en farlig kombinasjon, men det viste at hjemmefronten sto på rettens side. Pål Berg erklærte at nå skulle retten gjeninnføres og følges. Han mente sikkert dette, men dessverre var det satt utglidende krefter i sving i vår rettsbevissthet. Krigens ånd hadde satt spor. Pål Berg lovet at rettsoppgjøret skulle være strengt, men rettfærdig. Fremfor alt skulle det være

en individuell vurdering av de enkelte tilfelle.

Man hadde under krigen laget nye lover for landssvik i stedet for de som var vedtatt i roligere former i 1902. Det var riktignok mildere lover, hevdet Wiesener noe overraskende, men det vesentlige er at handlinger som etter den gamle loven var lovlige, nå ble straffbare. Disse lover er skinnhellige og juridisk uholdbare, og det er beklagelig at Høyesterett gikk med på det.

Quislings sak var klar, mente foredragsholderen. Han måtte dømmes etter den militære strafferett. Det beklagelige er at man har satt usselhetsstempelen på ham. Hans motiver var ikke selviske, han ønsket å tjene landet og handlet ikke som en Judas, som han er blitt stemplet som.

Bevisbedømmelsen er det verste kapittel i rettsoppgjøret. Man la klisjémessig til grunn

at landssvikene måtte forstå at det «jössingene» gjorde var det eneste riktige. Man glemte helt at det er de anklagedes motiver og forestillinger som skal vurderes. Det går ikke an å legge motstanderens syn til grunn.

Svik er et subjektivt begrep. Vet en mann at det er svik å være medlem av NS? Eller vet en mann at det er svik å reise til fronten for å kjempe mot bolsjevismen? Man har omgått dette spørsmål og gått utelukkende på utvendige forhold og medlemskap i NS. Mange tvilsomme vurderinger er kommet frem. I en domspremiss heter det at «i skjerpene retning er lagt vekt på at vedkommende er kjent som en bra mann». Dette er krigens lov.

Habiliteten hos dommerne var ofte ille. De dommere som hadde sittet i tysk fangenskap og de som hadde sittet i tysk krigsrett var inhabile. Dessuten var det også en gruppe som slo seg opp på tvilsomme premisser. Flere høyesterettsdommere hadde deltatt i Hjemmefrontens arbeid. (Forts. s. 6).

FRIHETEN

Utgitt av
Norges Kommunistiske Parti

Redaktør:
Reidar Larsen

Disponent:
Arne Berget

Rasende og farlig Nasser

Etter det mislykte kupforsøket mot Iraks regjering ser det ut som om Egyptis diktator Nasser fullstendig har mistet besinnelsen. Helgens voldssammenheng har mistet sin kommunistiske utfall har «Kommunisten» Nasser angripes foruten i Aftenposten nå også i Friheten.

Adolf Hitler slik den spanske generalstabssjef så ham

Profetiske ord i slutten av 1943 da «Den blå divisjon» ble trukket tilbake fordi de allierte truet med å bombe spania

General Esteban-Infantes i «Führerhauptquartier».

Spanias frivillige på østfronten i «Den blå divisjon» mistet ialt 3 934 mann, derav 153 offiserer. En inngående skildring av denne spanske avdelings innsats gis i en bok som den nåværende spanske generalstabssjef Emilio Esteban-Infantes har utgitt på det tyske Druffel-Verlag. Bo-

ken selges gjennom Folk og Lands Boktjeneste.

Da de allierte truet med å bombe Spania hvis ikke «Den blå Divisjon» ble trukket tilbake fra Østfronten, ble divisjonen oppløst i november 1943. I dens sted trådte «Den spanske Legion» av Waffen-SS, som var innviklet i slutt-kampene om Rikskansliet i Berlin 1945. «I de første maldager står restene av en estnisk SS-enhet og SS-menn fra den spanske brigade «Charlemagne» i det allerede delvis ødelagte Rikskansli. I denne spøkelsesaktige skare av den siste times kjempere befinner det seg også en liten tropp spaniere. Ført av sin kaptein Roca kjemper de til det er slutt på ammunisjonen eller til døden rammer dem — stumme vitner til et våpenbrorsskap som fortjener å minnes og å høyaktes —. Denne ungdom fra Norge, Holland, Flandern, Valonia, Frankrike og Spania kjempet (Forts. s. 6).

En frivillig i «Den blå divisjon», 6 ganger såret.

Hva driver Anti-Defamation League med?

Economic Council Letter og general-løytnant Stratenmeyer setter bakvaskerne på plass

De amerikanske zionister har laget en organisasjon som heter Anti-Defamation League, og som har underavdelinger i en lang rekke land. Denne liga er en av hovedaktørene i den uavbrutte hetspropaganda og det amerikanske blad «Economic Council Letter» tok i sin tid fatt på den virksomhet ligaen driver og sa mange bra ting, som det kan være av interesse å friske opp igjen, fordi vi tror virksomheten har blusset opp i det siste.

Bladet skriver blant annet:

Det er tid til å snakke rett ut. Irlenderne, skottene, tyskerne, italienerne og andre grupper som utgjør en så stor del av vår befolkning finner det ikke nødvendig å skrike opp om «anti-irlenderisme», «anti-skotsk», «anti-italiensk» o.s.v.

Men noen jøder i U.S.A. har laget seg en business på å erklære at andre amerikanere er «antisemiter».

Et stort antall på flere millioner jøder, som er lovlige, er blant våre mest nyttige borgere. De har gjort en stor innsats på nesten alle livets område. De har krav på og de nyder samme borgerrettigheter som andre amerikanere. Sannsynligvis har de større fordeler og rettigheter i USA enn de noensinne har hatt i noe annet land. Intet annet land har behandlet jødene bedre enn U.S.A.

Men spredt blant jødene finnes den slags propagandister som utgjør ADL. De tåler ikke kritikk, ikke engang at en nevner det minste om de ting de driver med.

(Forts s. 7).

Den tapte samvittighet Trondheimsstudentene

(Forts. fra s. 1).

kjempere fra de tyske forfattere og journalisters rekke styrtet avsted til de allierte. De var så å si født som ekte demokrater og hver og en av dem, forsikret de, hadde lidt usigelig under naziregimet. De svor på at de trass i Gestapos påtrykk ikke hadde skrevet et ord for det forbryterske Hitlerregime. De allierte var meget fornøyet med disse ytterst tapre motstandskjempere og belønnet dem også generøst. De fikk lisenser for aviser og tidsskrifter, penger og levnetsmidler, praktfulle villaer, boliger og trykkerier. De fikk de viktigste stillingene i kringkastingen, og mulighetene for å angi og å ødelegge sine «ikkedemokratiske» kolleger. De fikk den praktiske og uinnskrenkede makt over det tyske folk, og den innehar de til denne dag.

Kurt Ziesel var bare en kort tid medlem av NSDAP. Så ble han sperret inne fordi han ikke var helt enig i alt som skjedde dengang. Likevel betraktet de allierte ham ikke som motstandskjemper. Først og fremst sørget hans «demokratiske» kolleger for det, og Ziesel ønsket heller ikke selv å gå for en motstandsmann og erkedemokrat. Han trakk seg tilbake og betraktet «demokratene» travle virksomhet i presse og kringkasting. Hans navn var allerede nesten glemt, da han i 1957 plutselig grep ordet igjen og varslet om utgivelsen av boken «Das verlorene Gewissen». Det brøt øyeblikkelig ut panikk blant «demokratene» i presse og kringkasting. Man truet ham med rettssak ennå før boken var kommet ut, man baktalte ham, man forsøkte å stenge alle veier for ham, og man søkte å bestikke ham på alle slags måter. Intet hjalp imidlertid, og så kom det til den største skandale i etterkrigstidens Bundesrepublikk. De sanne «demokrater» i presse og kringkasting ble demaskert og sto der plutselig avslørt. I årevis arbeidet Ziesel i arkivene og fant materiale. Hans bok inneholder tallrike sitater fra bøker og avisartikler skrevet av «demokratene». De beviser at disse «prominente journalister» var servile, tredjeklasses skrivere for naziregimet, folk som etter den tapte krig straks skiftet farge og ble kommunister og sosialdemokrater.

Naturligvis trodde vi som er skreket ut som nynazister og nyfascister at noe ville skje. At for eksempel det tyske rettsvesen ville trekke

disse avslørte «demokrater» til ansvar fordi de, som Ziesel beviste, hadde gitt falske opplysninger om sin virksomhet på spørreskjemaene. Retten var imidlertid taus og er det til denne dag, skjønt falskneri naturligvis er straffbart i Tyskland. Like diskret tier forbundsregjeringen i Bonn. Den eneste som offentlig bekjente seg til Ziesel og hans bok var forsvarsminister Franz Josef Strauss, som forøvrig også holder min bok «Prager Totentanz» for å være et viktig våpen mot kommunismen. Kulturministeriene tier imidlertid stadig forlegent og så sitter da «demokratene» fortsatt i redaksjonene og kringkastingen og oppdrar det tyske folk og den tyske ungdom på sin måte. Alt som ikke er «demokratisk» blir av disse herrer angrepet som nynazisme, og det blir hetset mot alle som ikke er tilstrekkelig begeistret for den røde farge. Det siste store offer for disse «demokrater» var den tyske dikter Hans Venatier, som skulle på anklagebenken fordi han våget å si i en artikkel at folket er mere enn staten. Venatier begikk selvmord 19. januar 1959. De med den tapte sam-

vittighet som hadde hetset ham i døden, har fortiet den store tyskers død for den tyske offentlighet.

Kurt Ziesel fortalte i sitt foredrag om sin nye bok, som skal være fortsettelsen av «Das verlorene Gewissen». Han viste meg meget viktig materiale mot «demokratene», som uinnskrenket og uhindret angir tonen i presse og kringkasting. Løgnere og hyklere «oppdrar» det tyske folk, kameleoner som lynsnart kan veksle farge og som nå driver propaganda for fredelig samarbeid med Kreml. Det er en sammensvergelse av de samvittighetsløse mot det tyske folk og mot de modige i hele Europa. Derfor må det også komme en sammensvergelse av de anstendige i Tyskland og i hele Europa. Denne bok var ouverturen til det. Idag er Ziesel ikke lenger alene. Mange, som elsker sitt folk og friheten mere enn penger, står bak ham. Vi vet alle at vi i Folk og Land har våre trofaste medkjempere. Vi vet at vi har venner der, og venner skal man være gavmild overfor. Dette intervju er en liten gave til våre norske venner, som jeg skal hilse hjertelig fra Kurt Ziesel.

Olga von Barényi.

ADOLF HITLER - -

(Forts. fra s. 5).

i denne Rikets siste fortvilede kamp, men visselig ikke for tyske interesser — de trodde på en kontinental fremtid av høyere art, som de så truet av Stalin og hans daværende forbundsfeller —. Slik skriver kommandør Esteban-Infantes. Vi gjengir ellers følgende avsnitt av boken hans:

«Hitler rakte meg hånden.

Min forbauselse over denne hurtige og vennlige hilsen blir ytterligere forsterket da jeg ser meg om i dette lille, bondeaktige innrettede rom. Innboet består bare av et kartbord ved veggen og i midten et bord med fire lenestoler av tre. Rommet imponerer meg med sin enkelhet. Med et smil — kanskje er det noe tvungent — overrekker Hitler meg pergamentbrevet angående tildelingen av ridderkorset. Ved hjelp av tolk utveksler vi noen ord i forbindelse med tildelingen.

Mens dette pågår ser jeg inn i det furete og trette ansikt — de dyptliggende øyne synes å fortelle like meget om overarbeide som om forlegenhet. På den annen side gir den ytre skikkelse av den

øverste tyske krigsherre i den feltgrå uniform et markant syn — det er iallfall mitt inntrykk.

Hitler presenterer meg så for feltmarskalk Keitel og ber oss tilslutt ta plass. Jeg sitter mellom ham og feltmarskalken, mens tolken tar plass rett overfor oss. De neste minutter synes å gå med til en gjensidig vurdering og iakttagelse. Hitler tar ikke øynene fra meg og jeg ikke mine fra de to som sitter sammen med meg. Det er jo personligheter som allerede er blitt historiske. Under dette ser jeg gjennom en dør som står noe åpen inn i et lite rom med en seng, et bitte lite bord og en rått tilhugget stol: Denne spartanske selle er Der Führers rom, det mangler bare krusifikset for at den skal se ut som en munkeselle.

Endelig begynner samtalen — uten ytterligere innledning taler Hitler om det Herkulesarbeide en har måttet yte ved oppbyggingen av den tyske Wehrmacht. Denne mann som til å begynne med så så enkel og tilbakeholdende ut, blir nå mere og mere livlig. Øynene gnistrer, han beveger hendene, hans tale blir hurtig og øvet som hos en latiner. På få minutter synes han å være helt forvand-

(Forts. fra side 5).

beid og var derfor også inhabile. Pål Berg, Hjemmefrontens leder, var ikke habil til å være formann i den rett som dømte Quisling. Forsvarerne var ofte av tvilsomt kaliber. Pressen opptrådte uheldig. Den slo ofte tiltalebeslutningen stort opp, og refererte ikke tiltaltes egen forklaring.

Riktig etter loven var å dømme de virkelige krigsforbrytere. Det beklagelige er at disse mennesker i dag går rundt og soler seg i glansen av de urettferdige dømte landssvikere, sa foredragsholderen. Det var et uholdbart rettsoppgjør, og feil avler feil. Feilens forbannelse er at man må gjøre stadig flere for å dekke over den. For det å erkjenne feil er ikke menneskenes store styrke. Makten kan man ta fra sine motstandere, men ikke retten.

De beste av de som døde under krigen er kanskje død let. Snart er det ikke lenger en underholdning vi fører, ikke mere en dialog, men et slags foredrag med bare få høflige avbrytelser fra min side.

Hitlers tale er flytende og målbevisst, hans sammenfatninger er nøyaktige og hans slutninger klare og korte.

Han taler om «den tyske soldats offergang, han som fra Nordkap til den afrikanske ørken, fra Volga til Atlanterhavet kjemper uten å få understøttelse fra noen kant i sin kamp mot russerne».

«Vestmaktene er blinde», fortsetter Hitler, «faren finnes i øst og derfor burde de ikke bekjempe meg. Hele Europa vil engang måtte bære følgene av denne feiltagelse. Det er ikke meg som er fienden, men Stalin! Men Tyskland kan ikke slå Russland når det samtidig må kjempe på tre andre hovedfronter! Da jeg konsentrerte min makt på østbredden av Weichsel, så ville jeg redde Europa og beskytte det mot ytterligere krig!»

Hitlers anførsler ga imellom uttrykk for noe som lignet fortvilelse, imellom av lidenskap. Han holdt blikket ubevegelig rett mot et sted på veggen.

Ikke med et eneste ord ble avsløsningen av vår frivilligdivisjon, dens tilbaketransport, våpenavlevering o.s.v. nevnt. De nødvendige opplysninger herom fikk jeg senere av feltmarskalk Keitel.

Da jeg tok avskjed fra «Der Führer» var hans ansikt igjen kjølig og litt avvisende som da jeg kom. Han sa ennå noen likegyldige ord til meg,

for rettstanken. Dr. Oftedahl, som døde for en tysk eksekusjonspeletong, sa like før sin død at han ønsket at hans landsmenn ville bygge landet i rett, ikke i hevsn.

Wiesener ble sterkt applaudert.

Debatten.

I debatten kritiserte student Gørholt foredragsholderen for at han hadde hevdet at Nygaardsvolds regjering var en ren partiregjering, og følgelig ikke hadde ubetingede lojalitetskrav, og at Quisling var en fraksjon. Dette er et syn som gjelder i fredstid, ikke i krig. Da er man forpliktet til å stille seg solidarisk med Regjeringen, uansett om man er prinsipielt uenig i dette syn.

Wiesener svarte at det er en sannhet med modifikasjoner at man måtte forlange ubetinget lojalitet mot Nygaardsvolds regjering. Personlig mener jeg at man burde gjøre det, men jeg utelukker ikke at man kunne gjøre noe annet ut fra en personlig vurdering.

Student Langvik-Hansen summerte opp hvilke kategorier av dommere som var inhabile etter krigen til å behandle rettsoppgjøret, og fant at det var meget få som kunne kalles habile.

Wiesener var enig, og mente at dette gjorde rettsoppgjøret ekstra vanskelig fordi nettopp et slikt oppgjør stiller særlig store krav til habiliteten. Alternativer var å bruke svenske dommere eller begrense oppgjøret radikalt.

*

Samfunnsrett mot styret Haugerud.

I lørdagens møte i Studen-

som imidlertid likevel hadde en vennlig og høflig karakter.

*

De år som siden har forløpet har gitt denne manns skarpsindighet dengang rett. Hva som enn kan ha vært hans hemmelige mål dengang, så er det ingen som kjenner dem i virkeligheten.

I dag ser en det grusomme bilde av feiltagelsen: Etter den delvise besettelse av det allerede nedkjempede Tyskland, ville det ha vært mulig å befri seg for den russiske fare. Hadde man dengang i tiltro til styrken av egne land og egne hære stått opp mot Sovjet, så ville denne motstander sannsynligvis blitt slått og så ville vestmaktene i dag ikke stått foran muligheten av en ny verdenskrig.

I året 1944 kunne Nord-Amerika og England ha vært voldgiftsdommere over et halvt århundre av verdenshistorien.

«Silent killing» Henrik Ibsen

(Forts. fra s. 1).

Jeg minner om mordet på Elsa Kristoffersen på Nesøbroen ved Slepden i desember 1943 i henhold til særmelding i radio fra London. Etter stikkord fra BBC i særmeldingene kl. 18.30 ble mordene utført. M. O. og Th. S. drepte Elsa Kristoffersen på broen og kastet liket over rekkverket. De hadde avhørt henne i Drammensveien 117B en hel natt og var blitt overbevist om at hun var uskyldig. Drapsmennene dro tilbake til Drammensveien 117B og skrev den rapporten som senere ble funnet, og som sluttet med disse ord:

«Selvom det har vist seg at Elsa Kristoffersen ikke var noe viktig objekt, så var allivel aksjonen av stor verdi som trening».

Jeg skal nevne et annet tilfelle fra rikets sentrum, Trøndelag. En sykepleierske fra Orkdal, Sykehus, ikke medlem av Nasjonal Sam-

ttersamfundet i Trondheim begjærte redaktøren av «Under Dusken», — og Samfundets formann dengang Alexander Lange holdt sitt foredrag — noe som senere ledet til formannens avgang — stud. techn. Thor Hagen, samfunnsrett mot styret Haugerud.

Foraledningen var at styret i sin semesterprogrambrochure hadde anbefalt medlemmene å lese major Langelands bok «Dømmer ikke» i forbindelse med Wiesenermøtet lørdag.

Hagen reiste interpellasjon hvor han spurte om styret hadde lest den boken det hadde anbefalt. Formannen svarte bekreftende på dette. Hagen påpekte da at boken inneholdt ærekrenkende beskyldninger mot et av Samfundets livsvarige medlemmer (Ivar Skjaanes) og spurte styret om det var villig til å ta samfunnsrett på spørsmålet.

Harald Haugerud svarte at den eneste grunnen til at styret hadde anbefalt boken var at den belyste de spørsmål Wiesener ville behandle, men han var likevel villig til å ta samfunnsrett.

Arkitekt Skaslien mente at man ikke burde ta noen samfunnsrett. Han anmodet styret om å avslå og heller be om tillitsvotum, noe han mente styret ville få mot én stemme. Det vil ikke komme noe godt ut av denne saken, sa Skaslien.

Utfallet ble imidlertid at saken gikk til samfunnsrett, og salen valgte rettens medlemmer.

Samfunnsretten kan avvise saken. Hvis den feller noen dom er den inappellabel.

ling besøkte sin forlovede på hans nybrottsbruk som ligger nokså avsides til. Hun ble under besøket hentet av hjemmefrontfolk og drept.

Dette mordet må også betraktes som et meget «lett» tilfelle som var vel egnet til første gangs øvelse. Disse mordene medførte ingen risiko for morderne hvis de handlet noe resolutt. Man har gått fram etter den engelske lærebok i mord. Korrekt sagt: Mordaspirantene var ute i praksis for å bli brukbare mordere i engelsk tjeneste. Av det jeg ovenfor har anført, vil det forstås at disse mennesker skulle drepes, ikke fordi de hadde begått handlinger som var rettet mot hjemmefronten, men fordi aspirantene til mordavdelingen under Secret Service skulle få nødvendig øvelse i å myrde.

Jeg viser til Langes artikkel, hvor han later til å være rystet over at påtalemyndigheten ikke har satt igang offentlige og rettslige undersøkelser av mord, røveri m. v. Det samme har jeg vært, og det ga jeg uttrykk for til en kriminalbetjent som jeg kjenner og som en dag for ca. 4 år siden kom og satte seg ved mitt bord da jeg satt og spiste middag på en restaurant. Jeg nevnte endel tilfelle av mord m. v., og de da siste mystiske dødsfall i Trondheim. Han svarte: Hvis vi av overbetjenten får utlevert en slik sak, kommer det en fullmektig og tar saken fra oss og sier at dette ikke skal etterforskes. I alminnelighet legger jeg ingen brett på hva denne mannen sier. Jeg har gått på gymnaset sammen med ham og likeledes på Befalsskolen, så jeg kjenner ham og hans streker meget godt, men dette synes jeg faller svært godt inn i billedet.

Jeg vil til slutt, herr redaktør for Norges eneste frie avis, meddele Dem at det i nærheten av året 1949 ble foretatt endel undersøkelser angående mordet på sykepleiersken som jeg har nevnt ovenfor. Vedkommende fikk imidlertid anonym, skriftlig beskjed om å innstille, eller retttere sagt styre sin nysgjerrighet, ellers ville han lide samme skjebne som sykepleiersken. — Jeg har talt med personer som kjenner sykepleiersken og med personer som kjenner hjemmefrontfolk som utvilsomt har greie på mordet, kanskje vedkommende har deltatt i det. Jeg må si at jeg ikke kan finne at vedkommende sykepleierske har begått handlinger rettet mot hjemmefronten eller at hun har stått i begrep med å begå slike handlinger, eller at hun har hatt

(Forts. fra s. 4).
stykker, sligt noget kan en gemen bondekøter aldrig lære, om den så stod på sit hode.

(Larm og løjer høres rundt omkring).

En Borger.

Vil du gøre os til hunde også?

En Anden Mand.

Vi er ikke dyr, herr doktor.

Doktor Stockmann.

Jo, så min sæl og salighed er vi dyr, far. Vi er så gode dyr, allesammen, som nogen mand vil forlange. Men fornemme dyr findes der rigtignok ikke mange af iblandt os. Å, der er en ganske forskrækkelig afstand mellem puddelmennesker og køtermennesker. Og det er det løjerlige ved tingen, at redaktør Hovstad er ganske enig med mig, så længe talen er om de firbenede dyr.

Hovstad.

Ja, la dem gå for dem de er.

Doktor Stockmann.

Ja vel, men så snart jeg udvider loven til de tobenede, så stopper herr Hovstad op, så tør han ikke mene sine egne meninger ikke tænke sine egne tanker tilende, så stiller han hele læren på hodet og forkynder i «Folket» at bondehanen og gadekøteren — det er just de rigtige pragtexemplarer i menageriet. Men sliig går det altid, så længe det almueagtige sidder i kroppen på en, og så længe en ikke har arbejdet sig ud til åndelig fornemhed.

Hovstad.

Jeg gør ikke fordring på nogen slags fornemhed. Jeg stammer fra simple bønder, og jeg er stolt af, at jeg har min rod dybt nede i den almue, som her forhånes.

Mange arbejdere.

Hurra for Hovstad. Hurra, hurra!

Doktor Stockmann.

Den slags almue, som jeg taler om, den findes ikke dybt nede alene, den kryr og myldrer rundt omkring os, — lige op til samfundshøjderne. Se bare på jeres egen, pene, pyntelige byfogd! Min bror Peter er såmænd så god en almuesmand, som nogen der går i to sko.

(Latter og hyssen).

Det er klart at under den pågående «tilpasning» blir det likeså spennende å åpne nye Ibsen-utgaver, som å lese f. eks.: Med løss-skjegg til Arabias indre, av Georg Wasmuth Seiersted.

Det vil nemlig ikke greie seg bare med strykninger! Ibsen må også gjendiktes av trenede folk. Det er nå utvilsomt et folkekrav at dette blir besørget av en som har diktet seg vekk fra okkupasjonstiden — f. eks. ekspedisjonssjef Einar Boyesen.

A. L.

interesse i den lei i det hele tatt. Hjemmefrontens folk sier at vedkommende sykepleierske var på vei for å anmelde 4 — eller var det 6 hjemmefrontfolk til Sikkerhetspolitiet. Jeg gjør da straks oppmerksom på at dette er en klisje ferdigstøpt for

Anti-Defamation League - -

(Forts. fra side 5).

Ordet «antisemit» er i virkeligheten bare et skjelsord.

Da Economic Council i 1936 erklærte at kommunismen var en voksende fare i U.S.A., ble vi ustanselig skjelt ut som «fascister» og «antisemiter». Som vi før har sagt, så ble bruken av disse to uttrykk så langt vi kan kontrollere vedtatt på Kominterns møte i Moskva sommeren 1935 og de har vært brukt hele tiden siden.

Jødene er som alle vet bare en liten del av semitene. En annen gruppe semiter, nemlig de 40 millioner arabere er nesten tre ganger så tallrike som den meget mindre gruppe semiter som kalles jøder og som er etterkommere etter Isak. Helt siden FN's hovedforsamling stemte for deling av Palestina, har vi i National Economic Council, som er interessert såvel i vår uten- som i vår innenrikspolitikk, om og om igjen talt mot Israels skamløse anstrengelser for å ta land fra araberne. Den fryktelige trussel om krig i Midt-Østen — en krig som kan bryte ut hva dag som helst — er det direkte resultat av press fra slike grupper som Anti-Defamation League på Washingtonadministrasjonen, på Kongressen og på pressen.

Hva er så Anti-Defamation League?

Etter den vanlige betydning av navnet skulle en tro at det var en organisasjon som var mot bakvaskelse av en gruppe fra en annens side — av et individ fra et annets side. Og et slikt formål ville være rosverdige.

Men mange av de publikasjoner som ADL sender ut viser helt klart at formålet ikke er å hindre bakvaskelse, men å ødelegge ved hjelp av bakvaskelse enhver gruppe eller person som ADL er uenig med.

Bladet nevner så en episode som tør være lærerik:

I 1955 skrev Henry Schultz, den nasjonale formann for ADL, et langt brev til generalloytnant George E. Stratenmeyer, en av Amerikas mest ansatte generaler, som nå er pensjonert.

Brevet beklaget seg over at general Stratenmeyer understøttet «The Iron Curtain Over America», en bok utgitt av oberst John Beaty. Etter

hjemmefrontfolk og som brukes når man ikke har andre grunner. Det er ikke første gangen jeg har støtt på denne klisjeen.

Hvis De ønsker herr redaktør, kan De ta dette inn i Norges eneste frie avis.

Osmund Rosmo.

en innledning med mye skryt av generalen, heter det i brevet blant annet:

«Under henvisning til det foranstående regner vi med at De vil tenke over det tilrådelige i en offentlig erklæring som kan forsikre det amerikanske (!) folk, som har slik aktelse for Dem, om at De er motstander av religionshat, hva vi vet De er, og at De er imot at professor Beaty bruker Deres navn - - -».

«Vi ville sette pris på et svar fra Dem og håper at dette vil rydde bort den engstelse som det er gitt uttrykk for overfor oss - - -».

General Stratenmeyer svarte omgående og vi gjengir av svaret:

«La meg først gjøre klart at jeg ikke er og aldri har vært antijødisk. Jeg har mange jødiske venner i dette land, som er ærlige og lojale amerikanere».

«Med hensyn til uttrykket «antisemitisk» så er det helt meningsløst. I henhold til lekseikon så henspiller ordet semitisk til etterkommerne av Sem, som omfatter assyrere, hebraer, fönikere, arabere, etiopere etc. Det henspiller også på de semitiske sprog kollektivt sett. Det er derfor uforståelig for meg hvorledes en person eller en gruppe kan være antimilitisk».

«Hvem er forøvrig De og Deres organisasjon som tar seg rett til å fortelle meg hva jeg bør lese og hva jeg bør anbefale andre amerikanske borgere å lese? Og, idetheletatt, hva er formålet med Deres organisasjon?»

«Ikke før jeg leste John Beaty's bok «The Iron Curtain Over America» fikk jeg høre om hva som foregikk hjemme i Amerika mens jeg kjempet for mitt land i oversjøiske områder».

«Når USA når det punkt at en borger ikke kan lese hva han ønsker og ikke kan anbefale slik lesning til andre, da har vi nådd den status som eksisterer i Sovjet-Russland. Men gudskjelov er vi fremdeles fri menn i Amerika. Sliik jeg forstår Deres brev vil Deres organisasjon at folk bare skal lese og anbefale andre å lese det den finner ønskelig. Dette er jeg motstander av som fri amerikansk borger».

«Deres brev er den mest fornærmende skrivelse jeg noen sinne har mottatt, og jeg akter å gi det størst mulig publisitet også blant mine jødiske venner».

Har De betalt

bladpengene for 1959?

Hvis ikke ber vi Dem gjøre det straks!

Stavisky - affæren!

(Forts. fra s. 4).

ikke også blir feiet bort ved en virkelig oppstand mot det parlamentariske system?! Politiet som nå skyter mot angriperne redder også de høyredeputerte fra gatens raseri, men de forstår likevel å utnytte også denne vending mot regjeringen. To av dem styrter inn i møtesalen og avbryter taleren, som nettopp holder på å begrunne en flammende interpellasjon med skriket: «Man skyter på folket!»

Det faller en dødelig stillhet over forsamlingen, og så roper en stemme: «Herr Daladier, hvem har gitt ordre til å skyte?!»

Påny ser huset på ministerpre-

Hvorfor raseblanding?

(Forts. fra s. 1).

alle områder, på det faglige område som i sporten- og underholdningssektoren. Med den derav stigende prestisje vil negrene bli istand til å gifte seg med hvite, og derved starte en prosess som tilslutt skal utlevere Amerika til oss».

Etter forfatterens navn å dømme er han ikke neger, og det er vel også et spørsmål om der er noe annet folk som har strengere bestemmelser (i sin religion) mot raseblanding enn nettopp det som Israel Cohen etter navnet å dømme, tilhører.

Samtidig gjengis noen uttalelser av redaktør Lee, i Newyork N. J. om forholdene i de rase-blannede nordstater. Angående New York som har en minoritet av hvite, såvel som en betydelig negerminoritet foruten 6 millioner jøder, kan en neger komme inn på en hvilken som helst skole og få en hvilken som helst utdannelse. Men om han velger å utdanne seg som lærer vil han oppdage at negrene systematisk utelukkes fra lærerstillingene.

Redaktøren som også gjennomstreift Sørstatene intervjuet tusenvis av negre, og fant meget få som ønsket raseblanding i skolene. De ønsker egne skoler, men like muligheter. De fremholdt at hvis det lyktes en klikk betalte agitatorer å tvinge igjennom raseblanding i skolene, så burde der undersøkes hva det store flertall av negre selv ønsker. Negrene i Sørstatene har bedre muligheter til utdannelse enn negre noe annet sted i verden.

For ikke så lenge siden var der stort oppstuss, sier redaktøren videre, fordi fargede barn i Syden ble undervist av hvite lærere. Negerbarnas foreldre forlangte å ha negre som lærere for sine barn.

B. H.

sidenten, Edouard Daladier, som går for å være den «sterke mann», «Frankrikes redningsmann» — og det ser et nedslående syn: Daladier sitter sammensunken og blek på minsterbenken og ser helt forstyrret på forsamlingen.

Huset gjenlyder av den deputertes fortvilede rop: «Hvem har gitt ordre til å skyte? Hvem? Hvem?!»

Daladier svarer ikke — uten å reise seg, sammensunken som han sitter trekker han bare på akslene — — — Han vet ikke. Han bare lar det skje som må skje.

Nå trenger de deputerte inn på ham. «Si dog noe! Gjør dog noe! Gi ordre til at man skal innstille ilden!»

Daladier rører seg ikke. Hjelpeløs klamrer han seg til benken — og tilhøyre står den blinde deputerte Schapani, som fikk øynene skutt ut under krigen, og rekker armen fortvilet i den retning hvor han vet at regjeringens overhode sitter. Han lytter etter om det ikke skal komme ordre derfra, en instruksjon eller i det minste et ord. Men Daladier tier. Han har heller ikke noe å si i dette øyeblikk.

Kamrets president famler opprørt etter sin hatt. Endelig får han tak i den og setter den på. Møte er hevet.

Derute har politioberster tiltatt seg kommandomyndigheten. De vet ikke hvor Daladiers nyutnevnte politiprefekt befinner seg. De får ingen ordrer lenger og ser bare at deres krav om forsterkninger ikke blir etterkommet. De er lei av å se folkene sine synke såret sammen og i et energisk angrep kaster de også «Solidarité Française» tilbake. Men kampene var harde og da de i løpet av natten endelig har seiret i kraft av overlegne våpen og

Annelise Parow

TANNINNETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

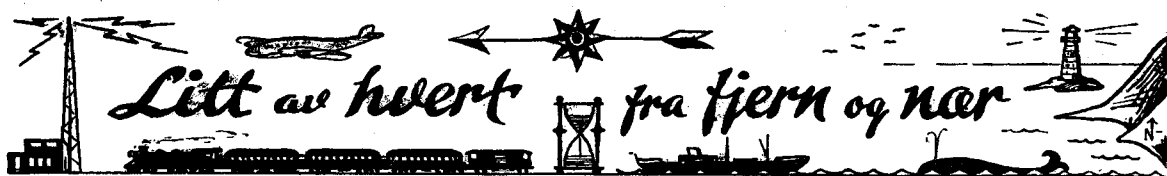
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 20 — Oslo

GODT FORSLAG

Vi synes oppriktig talt Arnulf Øverland har funnet noe av et forløsende ord i forbindelse med det store problem som nå beskjefter Norges styresmenn: hvor skal de innlosjere Nikita Krusjtsjov under det statsbesøk som Gerhardsen og hans kumpaner har påtvunget oss? Øverland foreslår kort og godt å anbringe Krusjtsjov på Møllergaten 19. Så mange av hans tidligere kolleger har jo havnet på liknende steder hjemme bak jernteppet, så en kan vel faktisk si at det er noe av vanlig omgangsform blant kameratene.

MEDISINMONOPOLET

Det er svært sjelden Arbeiderpartiets små sosialiseringsforsøk bærer gode frukter. Slik er det da også med medismonopolet. Beretningen om Norsk Medisinaldepots første driftsår forteller at det har slukt adskillige millioner mere enn opprinnelig forutsatt og at det ikke har bidratt til noen senkning av medisn-prisene. Det kan og-

hele byer igjen er i hendene på politiet, må de notere svære tap: nesten to tusen var såret, deriblant svært mange hårdt. Blant sivilbefolkningen var det 16 døde og 655 sårede. Ødeleggelsen i gatene var også stor.

Daladier gråter

Regjeringen gikk ikke tilsens den natten. Daladier satt i sitt arbeidsværelse i Quai d'Orsay og ventet på meldingene som kom fra innenriksministeren. Etter at han hadde forsaget helt i kamret og nå satt på sitt kontor med bare en kvinnelig sekretær rett overfor seg var det plutselig kommet over ham en hvirvel av energi. Han hadde skreket at politiet skulle gå løs på folket med håndgranater. Da man forsøkte å snakke ham vekk fra det, fikk han et av sine raserianfall. Han bar seg som en gal og man måtte sende ut hans ordre — men man sørget underhånden for at den ikke nådde den offiser som hadde det farlige våpen underlagt seg.

Da det grydde av dag og det var sikkert at demonstrantene var slått i første omgang, kom herr Frot til Daladier og krevet at han straks skulle erklære unntagelsestilstand. Daladier er rede til det, ja han vil gå enda lenger, han vil sende kamret hjem og regjere uten det fremover. Det ser ut til at han igjen er helt fattet, som om svakhetstilsanden fra i går er overvunnet, som om han nå virkelig ville regjere som den «sterke mann». Imidlertid sa han at hans beslutninger ikke var endelige, man skulle først hente Léon Blum til ham. Sosialistenes jødiske fører

så rettes adskillig berettiget kritikk mot det fremlagte driftsregnskap.

STUDENTERSAMFUNDET OG CUBA

Mens Fidel Castro og hans blodtørstige kommunistbror slakter ned sine motstandere for fote på Cuba — med norsk ammunisjon — har det forunderlige Norske Studentersamfund funnet tiden inne til å starte en innsamling for å gjøre det mulig for to av Castros studentvenner å komme på studieopphold i Norge. Formannen den begavede Karl Nandrup Dahl uttaler til Morgenbladet — som naturligvis finner at dette er en fortrinlig idé! — at «idag har studentene på Cuba fått frie forhold og mulighetene for å skape en demokratisk tradisjon er tilstede». Det er noen som kan få sagt det! Ellers er det pussig å legge merke til forskjellen mellom studentene i Oslo og de i Trondheim!

MERE SOSIALØKONOMI

Det er tydelig at det er økonomien som i første rekke tynger regjeringen — utenrikspolitikken er det jo nå som før andre som steller med. Som følge av den ulykksalige våpenleveranse til borgerkrigsfolkene på Cuba, måte det ofres noen av de skyldige regjeringsmedlemmer for å berolige offentligheten. Det er Sjaastad og

kommer og forsikrer minister-president Daladier at han kan regne med hans understøttelse, men bare på den betingelse at han ikke sender hjem kamret. Daladier blir igjen usikker og nå kan han ikke engang få seg til å erklære unntagelsestilstand. Da den deputerte høyremann Ybar-negaray, som han engang tenkte på å gjøre til minister, oppsøker ham klokken 11, roper denne forbitret til ham: «Iaften vil De ha titusen døde i Paris!»

Da bryter Daladier gråtende sammen. Han hverken sender kamret hjem eller erklærer unntagelsestilstand, men gir opp alt: han iler til republikkens president og leverer regjeringens avskjedsbegjæring.

Den berømte «sterke mann» har vist seg som en viljeløs svekling, og hans egne folk kaller ham da også for «desertøren». Motstanderne sier hånlige at «tyren fra Carpentras» øyensynlig bare har følehorn, og kommunistene skriker: «Tyren fra Carpentras» er bare en ku» — une vache, noe som på fransk jargong betegner en forakkelig figur.

Det var denne mann, som viste seg som en slik hjelpeløs politiker, som i september 1939 erklærte Tyskland krig — — —

Bråthen som må gå, mens regjeringen ikke kan unnvære en av de hovedskydige, handelsminister Skaug. Til erstatning får en de to sosialøkonomer Kjell Holler (LO's mann) og Gunnar Bøe, så nå blir det vel greie både på det ene og det annet. Sjaastad er som plaster på såret stillet i utsikt å bli fylkesmann i Nord-Trøndelag og det haster slik at Lindboe ikke engang får lov til å avvikle det bebudede kongebesøk før han må pigge av.

HANDAL OG KAMELENE

Kollega Friheten bringer et bilde av forsvarsminister Handal, som nylig har vært i Gazaområdet sammen med den store kriger general Christophersen. Forsvarsministeren er fotografert sammen med en kamel, som han hadde slik lyst til å stifte nærmere bekjentskap med etter hva bladet oppgir. Vi trodde sant å si at han ikke behøvet å dra utenlands for å få denne lyst tilfredsstillet — kanskje ikke engang utenfor den aller nærmeste krets.

DE SLITER FOR OSS

En liten søt historie forteller Arbeiderbladet om. Det var statsminister Gerhardsen som igjen fortalte en morsom og folkelig historie, formodentlig i den hensikt å ordne med flere biler og finere sjåfører for regjeringsmedlemmer. Det er jo ikke alle kollegene som kan disjonere Krusjtsjovbiler. Slik det nå er med regjeringens biltjeneste, er det politifolk som gjør sjåførtjeneste. Kanskje det er derfor det er så lite politit når en trenger det? Statsministeren fortalte at en liten gutt hadde kommet til fru (nå avgåtte) statsråd Bråthen og spurt hvorfor mannen hennes ble arrestert så ofte. Fy! Nå vet vi hva leseren tenker!

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29.00 pr. år, kr. 14.50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33.00 pr. år, kr. 16.50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35.00 pr. år, kr. 17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet

Oslo